

Jeffrey Tucker (Μετάφραση ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΙΣ)

Τα κατεστημένα δυτικά ΜΜΕ λειτουργούν σαν τη σοβιετική Pravda, ενώ το Twitter είναι η νέα αντίσταση. Με την διαφορά ότι αυτό που απαγορευόταν να ειπωθεί ως τώρα υπερσχύει του καθεστωτικού αφηγήματος.

Λοιπόν, η συνέντευξη του Tucker Carlson με τον Vladimir Putin στο «X» (πρώην Twitter) είχε 100 εκατομμύρια προβολές σε λιγότερο από 12 ώρες. Τίποτα στον πλανήτη Γη που προέρχεται από τα κατεστημένα ΜΜΕ δεν έχει αυτό το επίπεδο εμβέλειας. Η κατάσταση μοιάζει σαν ν' αποτελείται από πολλά σημεία καμπής ταυτόχρονα, όχι μόνο στις αντιλήψεις των δυτικών για τον πόλεμο μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας και τις αντιλήψεις για τον ίδιο τον Πούτιν, αλλά και στον πολιτιστικό έλεγχο από τα παλιά μέσα ενημέρωσης.

Βρισκόμαστε σε μια περίεργη στιγμή όσον αφορά τις αντιλήψεις των Αμερικανών για τη γεωπολιτική. Εδώ και χρόνια, στην πραγματικότητα από το 2016, μας δίνουν οδηγίες από τις πολιτικές ελίτ ότι ο Πούτιν είναι ένα δαιμονικό τέρας και ότι η Ρωσία χρειάζεται αλλαγή καθεστώτος. Υπήρχε πάντα ένα στοιχείο νοσταλγίας σχετικά με αυτήν την οπτική, που αγγίζει τη βαθιά ανάμνηση του

Ψυχρού Πολέμου και πολύ πριν.

Αλλά ίσχυε αυτό; Είναι μια μακρά πολιτική συνήθεια για τους ηγέτες ενός έθνους να δαιμονοποιούν το σύνολο ενός άλλου έθνους. Κατά τη διάρκεια του μεγαλύτερου μέρους της ιστορίας, οι άνθρωποι συμμετείχαν σε μεγάλο βαθμό σ' αυτήν την συνήθεια, επειδή αυτές ήταν όλες κι όλες οι πληροφορίες που είχαμε. Το αποτέλεσμα ήταν μια μακρά ιστορία πολέμων από τους οποίους επωφελούνται μόνο οι ελίτ. Η συνήθεια αυτή εισάγει επίσης έναν ηθικό κίνδυνο: οι εγχώριοι ηγέτες μπορούν να χρησιμοποιήσουν ξένους δεσπότες ως κατάλληλους αντιπερισπασμούς για τις λεηλασίες που διαπράττουν εγχωρίως.

Σε αυτό το παιχνίδι, η Ρωσία είναι από καιρό ένα χρήσιμο «μαύρο θηρίο» (το *bête noire*, στα γαλλικά) από το εξωτερικό. Είναι λίγο περίεργο, γιατί η Ρωσία σίγουρα έκανε τεράστια διαφορά στον πόλεμο της ανεξαρτησίας των ΗΠΑ από τη Βρετανία. Το 1780, η Μεγάλη Αικατερίνη σχημάτισε την Ένωση Ενόπλων Ουδετερότητας που εμπόδισε τους Βρετανούς να αποκλείσουν τα αμερικανικά εμπορικά λιμάνια και κράτησε την οικονομία των ΗΠΑ όρθια σε δύσκολες στιγμές.

Για το μεγαλύτερο μέρος του 19ου αιώνα, η Ρωσία θεωρείτο από τους Αμερικανούς ως δυτικό έθνος και πολιτιστικός σύμμαχος. Οι Αμερικανοί λάτρευαν κάθετί ρωσικό, από την μουσική μέχρι τα μυθιστορήματα και το μπαλέτο. Η επανάσταση των Μπολσεβίκων συγκλόνησε τις Ηνωμένες Πολιτείες και ξεκίνησε το πρώτο από πολλά μεγάλα κύματα κόκκινου φόβου ("Red Scare"), αλλά μέχρι τη δεκαετία του 1930, ο Fred Astaire τραγουδούσε τραγούδια για μια λαϊκή τρέλα με τον χορό: «Είναι σαν πυρετός, είναι σαν πανούκλα. Σάρωσε όλη την Ευρώπη, από τη Μόσχα μέχρι τη Χάγη».

Η Ρωσία ήταν σύμμαχος με τις Ηνωμένες Πολιτείες στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και έκανε μια τεράστια προσπάθεια για να νικήσει τους Ναζί. Όσο ζοφερός και φρικτός κι αν ήταν ο Στάλιν, ο πρόεδρος των ΗΠΑ κάθισε μαζί του ως σύμμαχος σε αυτόν τον αγώνα ενάντια στη ναζιστική αυτοκρατορία.

Παραδόξως, αυτό άλλαξε ξανά το 1948. Αφού συμφώνησαν να παραχωρήσουν στη Μόσχα τον έλεγχο της αχανούς Ανατολικής Ευρώπης, οι Ηνωμένες Πολιτείες ανακάλυψαν ξανά τη σοβιετική απειλή και ένας νέος (ψυχρός) πόλεμος ξεκίνησε. Η αλλαγή από φίλο σε εχθρό ήταν τόσο ξαφνική και ακραία που ο Τζορτζ Όργουελ το έγραψε: το βιβλίο του «1984» ήταν στην πραγματικότητα για το 1948, όταν οι εθνικοί ηγέτες μπόρεσαν να αντιστρέψουν το παρελθόν, σαν να γυρνάνε ένα νόμισμα.

Ως παιδί του Ψυχρού Πολέμου, το να μισώ τη Ρωσία και όλα τα πεπραγμένα της ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της ιδεολογικής μου διαμόρφωσης. Γενικά, η αριστερά ήθελε την ειρήνη και διαπραγματεύτηκε τον έλεγχο των όπλων, ενώ η δεξιά ήθελε να περιορίσει και να ανατρέψει τη σοβιετική αυτοκρατορία, και μάλιστα φλέρταρε με την ιδέα της έναρξης ενός πυρηνικού πολέμου. Αυτός ο αγώνας δεν ήταν μόνο γεωπολιτικός. Ήταν ιδεολογικός, πλαισιωμένος ως αγώνας της ελευθερίας εναντίον της τυραννίας.

Ξαφνικά όμως συνέβη κάτι εκπληκτικό το 1989. Οι μεταρρυθμίσεις που χρονολογούνταν από χρόνια πίσω, ακόμα και μέχρι τον Σοβιετικό πρωθυπουργό Νικήτα Χρουστσόφ, κατέληξαν να γκρεμίσουν ολόκληρη την αυτοκρατορία για την οποία διαβάζαμε επί χρόνια. Ήταν εκεί, και ξαφνικά δεν υπήρχε πια.

Ήταν μια εποχή μεγάλης γιορτής, μια περίοδος που γιορταζόταν ως το «τέλος της ιστορίας» γιατί τώρα ο κόσμος ανέπτυξε μια συναίνεση κατά του κομμουνισμού και υπέρ του δημοκρατικού καπιταλισμού. Αυτό αποδείχτηκε μια ψευδαίσθηση, αλλά εκείνο που ήταν απολύτως αληθινό είναι ότι η Ρωσία κανονικοποιήθηκε ως η παλιά Ρωσία: πολύ θρησκευτική, εθνικιστική, ιδιόρρυθμη, σχεδόν δυτική, και πλούσια σε πόρους, έδρα καλλιτεχνικής αριστείας και στοχαστικών μυθιστορημάτων για την ανθρώπινη φύση.

Στη συνέχεια, όμως, ήρθε το 2016 και ο Ντόναλντ Τραμπ κατέστρεψε όλα τα σχέδια της ελίτ εξουσίας των ΗΠΑ, κερδίζοντας την προεδρία. Η απόφαση ελήφθη από νωρίς, να κατηγορηθεί η Ρωσία, όσο απίθανο κι αν ήταν. Χρόνια ρεπορτάζ και έρευνες για αυτήν την υποτιθέμενη συνωμοσία δεν κατέληξαν σε τίποτα. Οι εκλογές αφορούσαν πραγματικά το πώς ο αμερικανικός λαός γενικά απεχθανόταν τη Χίλαρι Κλίντον και αποφάσισε να δώσει στον Ντόναλντ Τραμπ μια ευκαιρία. Είναι αρκετά απλό.

Ωστόσο, μια φατρία της αμερικανικής άρχουσας τάξης δεν μπορούσε να το αφήσει να περάσει έτσι. Η Ρωσία σχεδιάστηκε να είναι ο νέος εχθρός, τελεία και παύλα. Έτσι, όταν ο Πούτιν αποφάσισε κατά τη διάρκεια των lockdown για τον COVID να ανακτήσει τον έλεγχο μιας ανατολικής της Ουκρανίας, γεμάτη με εθνοτικά Ρώσους πολίτες, που υπέφεραν υπό την κυριαρχία του Κιέβου, άνοιξαν οι πύλες της κολάσεως.

Σχεδόν ολόκληρη η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ ανακοίνωσε ότι αυτός ήταν ένας πόλεμος για το μέλλον της ίδιας της ελευθερίας - λίγο πολύ όπως είπε ο Τζορτζ Μπους για την κίνηση του Ιράκ εναντίον του Κουβέιτ το 1990, για κάποια αμφισβητούμενα εδάφη πετρελαίου.

Ποτέ δεν ήταν ξεκάθαρο αν ο αμερικανικός λαός συμβάδιζε με το επίπεδο έντασης που του ζητούσαν. Ωστόσο, σε εξαιρετικά δύσκολες οικονομικές περιόδους στο εσωτερικό, οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν στείλει περισσότερα από 75 δισεκατομμύρια δολάρια για να χρηματοδοτήσουν τον πόλεμο της αντίστασης της Ουκρανίας. Αν πληρώνεις για πόλεμο, θα γίνεται πόλεμος.

Το γιατί ακριβώς αυτό τέθηκε σε προτεραιότητα είναι θέμα εικασιών, αλλά, ανεξάρτητα από αυτό, ως μέρος αυτού προέκυψε ο αναπόφευκτος ισχυρισμός ότι ο Πούτιν, ένας πολύ δημοφιλής ηγέτης στο εσωτερικό της Ρωσίας, είναι ένας δαίμονας σαν τον Χίτλερ που πρέπει να ανατραπεί.

Ωστόσο ζούμε σε διαφορετικούς καιρούς, και ορισμένοι δημοσιογράφοι έσπευσαν να αμφισβητήσουν αυτό το φαινομενικά υποχρεωτικό αφήγημα. Ο ανεξάρτητος δημοσιογράφος Τάκερ Κάρλσον έκανε μια συνέντευξη με τον Πούτιν - ο πρώτος

δυτικός δημοσιογράφος που απέκτησε πρόσβαση από τότε που ξέσπασε όλο αυτό το θέμα στην Ουκρανία. Στη συνέντευξη, ο Πούτιν ισχυρίζεται ότι θέλει την ειρήνη και τερματισμό των εχθροπραξιών. Σίγουρα μπορεί να υπάρξει μια συμφωνία με διαμεσολάβηση εδώ, για να γλιτώσουμε ανθρώπινες ζωές και δαπάνες. Και ας το παραδεχτούμε: ο Πούτιν είπε, απ' ό,τι φαίνεται, πολλά εύλογα πράγματα.

Συμπληρωματικά, η συνέντευξη προβλήθηκε εκατό φορές περισσότερο από οποιαδήποτε εκπομπή των κατεστημένων ειδησεογραφικών σταθμών. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην άνοδο του «X» του Elon Musk, ως πύλης πληροφοριών, μιας από τις λίγες που είναι απαλλαγμένες από την επιθετική λογοκρισία που κυρίευσε τα αμερικανικά μέσα ενημέρωσης κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Ντόναλντ Τραμπ.

Είτε συμφωνεί κανείς είτε διαφωνεί με τον Tucker ή τον Putin, αυτού του είδους η ανταλλαγή πληροφοριών είναι ακριβώς η ελπίδα που υποσχέθηκε το Διαδίκτυο στον κόσμο, όταν εμφανίστηκε. Υποτίθεται ότι θα μας απελευθέρωνε από τον κυβερνητικό και εταιρικό έλεγχο της κοινής γνώμης. Η συνέντευξη είναι ένα παράδειγμα αυτού ακριβώς. Και είναι ένα παράδειγμα γεμάτο ελπίδα. Με περισσότερα παρόμοια πράγματα, μπορεί να δούμε μεγαλύτερες πιθανότητες για ειρήνευση και λιγότερη χειραγώγηση από τις ελίτ κάθε έθνους.

Μερικές συμβουλές προς τα κατεστημένα μέσα ενημέρωσης, οι οποίες βέβαια δεν θα ληφθούν υπόψη: να είστε προσεκτικοί όταν αντιμετωπίζετε τον Tucker Carlson ως προδότη ή στασιαστή. Δεν είναι ξεκάθαρο ότι οι συκοφαντίες θα λειτουργήσουν αυτή τη φορά. Με μεγάλο κίνδυνο για τον εαυτό του, πέταξε ως τη Μόσχα για να αφήσει τον μισητό εχθρό να μιλήσει απευθείας στον αμερικανικό λαό. Είτε συμφωνεί κανείς, είτε διαφωνεί, έτσι δεν αντιμετωπίζει μια έξυπνη και ώριμη κοινωνία τη σύγκρουση; Η όλη ιδέα της ελευθερίας του λόγου είναι να επιτραπεί και η ελευθερία να ακούσει κανείς. Αυτό είναι το μόνο που συμβαίνει.

Είμαι απολύτως πρόθυμος να παραδεχτώ ότι πολύ πιθανόν να είχα αποδεχτεί ως αληθινές πολλές αναλήθειες για τη Ρωσία κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Αυτό συμβαίνει όταν στριμώχνεσαι σε μια ιδεολογική γωνία. Είστε τότε ώριμοι να σας περάσουν την προπαγάνδα τους κάποιοι άνθρωποι που θέλουν να βλέπετε την περίπλοκη γεωγραφία της πολιτικής ως μια απλή μανιχαϊστική πάλη μεταξύ καλού και κακού.

Τώρα, 35 χρόνια μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, ο κατεστημένος Τύπος των ΗΠΑ συμπεριφέρεται όπως μας έλεγαν ότι λειτουργούσε η Pravda παλιά, ενώ το X (Twitter) είναι η νέα Samizdat (σ.σ. εκτός νόμου, αντιστασιακός Τύπος). Μόνο που υπάρχει μια διαφορά: το μέχρι τώρα ανείπωτο υπερσχύει του υποχρεωτικού αφηγήματος.

Εν τω μεταξύ, ο πρόεδρος των ΗΠΑ είναι αυτός που πιέζει για ολοένα περισσότερες διαταγές και ελέγχους στις επιχειρήσεις, ενώ ο Ρώσος πρόεδρος αναστατώνει τις δυτικές ελίτ διακηρύσσοντας την επιθυμία του για ειρήνευση, αντί για πόλεμο.

Η αλήθεια είναι πάντα πιο περίπλοκη από ό,τι υποδηλώνει η απλή γεωπολιτική ιδεολογικοποίηση. Σίγουρα οι άνθρωποι που είναι ενήλικες μπορούν να το αντέξουν αυτό.

Άρθρο του Jeffrey Tucker, δημοσιευμένο στις 9/2/2024 από τους Epoch Times

[Πηγή](#)